

κόμη, οἱ ὅποιοι οὔτε λέξιν ἤθελαν νὰ ἀκούσουν περὶ ξένων βασιλείων ἐν γένει καὶ περὶ πριγκήπων τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας ἰδίως, καὶ οἱ ὅποιοι ἦσαν οἱ περισσότεροι, ἀλλ' οἱ ὅποιοι εἶχον τὴν εὐγένειαν νὰ μοῦ λέγουν πρότερον : «Μὴ θίγωμεν τὴν χορδὴν αὐτήν.» Πρὸς τὸν ξένον, ὅστις ἐρωτώμενος πόθεν εἶνε ἀποκρίνεται : «Εἶμαι Γάλλος,» μειδιῶσιν εὐγενῶς ὥς νὰ τῷ λέγουν : «γνωρίζομεθα.» Εἰς ὅντινα ἤθελεν ἀπαντήσει : «Εἶμαι Γερμανὸς ἢ Ἀγγλος,» νεύουσιν ἐλαφρῶς διὰ τῆς κεφαλῆς ὥς νὰ ἔλεγον : «ὕποκλινομαι.» Εἰς τὸν ἀπαντῶντα : «Εἶμαι Ἰταλός,» δίδουν τὴν χεῖρα μετὰ ζωηρᾶς κινήσεως ὥς νὰ ἤθελον νὰ εἶπουν : «Εἴμεθα φίλοι,» καὶ τὸν παρατηροῦν μετὰ περιεργείας, ὥς παρατηροῦμεν κατὰ πρῶτον πρόσωπόν τι περὶ τοῦ ὁποίου ἠκούσαμεν νὰ λέγουν ὅτι μᾶς ὁμοιάζει, καὶ μειδιῶσιν εὐχαρίστως ὅταν ἀκούουν τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ὅπως μειδιῶμεν ὅταν ἀκούωμέν τινα ὅστις χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ μᾶς περιπαίξῃ μιμεῖται τὴν φωνὴν μας καὶ τὸν τόνον μας.

Εἰς οὐδὲν μέρος τοῦ κόσμου ὁ Ἰταλὸς αἰσθάνεται ὀλιγώτερον τὴν ἔλλειψιν τῆς πατρίδος του ὅσον ἐν Ἰσπανίᾳ. Τῷ τὴν ὑπενθυμίζει ὁ οὐρανός, ἡ γλῶσσα, τὰ πρόσωπα, τὰ ἔθιμα, ἡ λατρεῖα μεθ' ἧς προσφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ποιητῶν μας καὶ τῶν μεγάλων ζωγράφων μας, τὸ εὐγενὲς καὶ πλήρες ἐνδιαφέροντος καὶ περιεργείας αἶσθημα, μὲ τὸ ὅποιον ὁμιλοῦν περὶ τῶν διασήμεων πόλεων μας, ὁ ἐνθουσιασμός μὲ τὸν ὅποιον ἀκροῶνται τὴν μουσικὴν μας, ἡ ὁρμὴ τῶν παθῶν, ἡ ζωηρότης τῆς γλώσσης, ὁ ρυθμὸς τῆς ποιήσεως, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν γυναικῶν, ὁ ἀήρ, ὁ ἥλιος. «ὦ ! πρέπει νὰ μὴ ἀγαπᾷ οὔτε τὴν πατρίδα του ὁ Ἰταλός, ὁ μὴ εὐρίσκων μίαν λέξιν συμπαθείας διὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁ μὴ ὢν διατεθειμένος νὰ συγχωρήσῃ τὰ σφάλματά του, ὁ μὴ λυπούμενος εἰλικρινῶς διὰ τὰ ἀτυχήματά του, ὁ μὴ εὐχόμενος αὐτῷ τὴν εὐτυχίαν.

Ὁραῖοι λόφοι τῆς Οὐαλεντίας, ὄχθαι φαιδραὶ τοῦ Γουαδालκιβίρου, κῆποι μαγευτικοὶ τῆς Γρανάδας, οἰκίσκοι λευκοὶ τῆς Σεβίλλης, πύργοι ὑπερήφανοι τοῦ Τολήτου, καὶ ὁδοὶ θορυβώδεις τῆς Μαδρίτης, καὶ ἱερὰ τεῖχη τῆς Σαραγώσσης, καὶ σεῖς, φιλόξενοι καὶ περιποιητικοὶ σύντροφοι τοῦ ταξιδίου μου, οἱ ὅποιοι μοῦ ὠμιλήσατε περὶ Ἰταλίας, ὥς περὶ δευτέρας πατρίδος καὶ διεσκεδάσατε διὰ τῆς φαιδρᾶς εὐθυμίας σας τὰς ἀορίστους μελαγχολίας μου, θὰ διαφυλάττω πάντοτε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου αἶσθημα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης διὰ σας καὶ θὰ τηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου τὰς εἰκόνας σας, ὥς τὰς πλέον προσφιλεῖς ἀναμνήσεις τῆς νεότητός μου, καὶ θὰ σκέπτομαι πάντοτε περὶ ὑμῶν ὥς περὶ τοῦ ὠραιότερου ὀνείρου τῆς ζωῆς μου.

Ταῦτα ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, παρατηρῶν κατὰ τὸ μεσονύκτιον φωταγωγημένην τὴν Οὐαλεντίαν, ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου *Genil*, ὅπερ ἦτο ἑτοιμὸν πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐπὶ τοῦ ἰδίου πλοίου εἶχον ἐπιβιβασθῇ νέοι τινὲς Ἰσπανοὶ μεταβαίνοντες εἰς Μασσαλίαν, ἐκείθεν δὲ εἰς τὰς Ἀντίλλας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μείνουν ἐπὶ τινα ἔτη. Εἰς τούτων ἔκλαιε κατὰ μέρος. Αἶφνης ἠγέρθη, παρετήρησε πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ ἀνέκραξε μὲ φωνὴν λυπηρὰν :

— «ὦ ! Θεέ μου ! Ἦλπιζον ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο !

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς λέμβος τις ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, λευκὴ τις μορφή, συνοδευομένη ὑπὸ ἀνθρώπου τινὸς

περιτυλιγμένου εἰς τὴν κάπαν του, ἀνῆλθεν ἐν τάχει τὴν κλίμακα τοῦ πλοίου καὶ λυομένη εἰς δάκρυα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου, ὅστις εἶχε τρέξει εἰς προὔπαντήσιν της.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ναύκληρος ἀνέκραξε :

— Κύριοι ! ἀναχωροῦμεν !

Τότε παρέστημεν ἐνώπιον σπαρακτικῆς σκηνῆς. Ἐδέησε νὰ ἀποχωρήσουν τοὺς δύο νέους διὰ τῆς βίας καὶ νὰ μεταφέρουν σχεδὸν λιπόθυμον τὴν γυναῖκα εἰς τὴν λέμβον, ἥτις ἀπεμακρύνθη ὀλίγον καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Τὸ πλοῖον ἀνεχώρησε.

Τότε ὁ νέος ὥρμησεν ὥς παρὰ φῶν πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου καὶ ἀνέκραξεν ὀλολύζων μὲ φωνὴν διαπερῶσαν τὴν καρδίαν :

— Χαῖρε, ἀγαπητὴ ! Χαῖρε ! Χαῖρε !

Ἡ λευκὴ μορφή ἔτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἴσως ἀπήντησεν, ἀλλ' ἡ φωνὴ της δὲν ἠκούσθη. Ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη καὶ ἐξηφανίσθη.

Νέος τις μοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὖς :

— Εἶνε σύζυγος.

Ἡ νύξ ἦτο ὠραία, ἀλλὰ μελαγχολικὴ. Ἡ Οὐαλεντία ἐξηφανίσθη ταχέως καὶ ἐγὼ ἐσκέφθην ὅτι ἴσως δὲν θὰ ἔβλεπον ποτὲ πλέον τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἔκλαυσα.

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

## ΕΝ ΤΗ ΑΜΑΞΗ

Α'

Ἐσχάτως ἐγευμάτιζον μετὰ δύο φίλων μου. Συνωμιλοῦμεν περὶ τοῦ παρελθόντος. Ἀναμνήσεις μαθητείας καὶ νεότητος, ἐργασίας καὶ ἡδονῆς, πολέμου καὶ θεάτρου ἐξελίσσοντο ἐνώπιον ἡμῶν, αἱ μὲν μετὰ πολλῆς ἀθυμίας, αἱ δὲ μετὰ φαιδρότητος. Εἶχμεν, οὕτως εἰπεῖν, ἀπορροφηθῇ εἰς τὸ παρελθόν.

Ὁ Ἑρρίκος Β\*, εἰς τῶν εὐθυμοτέρων Πικρισμῶν, εὐρίσκων ὅτι τὸ γεῦμα δὲν θὰ ἐτελείωνε μὲ ἀρκετὴν ζωηρότητα, παρεδόθη εἰς τὴν συνήθη ἰδιοτροπίαν του.

Εἶχε παρατηρήσει εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἐστιατορίου μεγάλον τρελλόν, τὸν ὅποιον μία τῶν θυγατέρων μου εἶχεν ἐξαπλώσει γαελῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας.

Ἐγείρεται, λαμβάνει τὸν τρελλόν, καὶ καθίσας αὐτόν εἰς τὰ γόνατά του, ἤρχισε μετ' αὐτοῦ διάλογον φιλολογικόν καὶ φιλοσοφικόν, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Λεμερσιέ τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ ἰδέα ἦτον ἀστεία, καὶ προητοιμαζόμεν ν' ἀκούσω τὸν Ἑρρίκον Β\* καὶ τὸν τρελλόν του, διότι ἤμην εὐθυμος, ἀλλ' ὁ ἕτερος συνδαιτυμῶν μου Ξ\* ἠγέρθη, καὶ λίαν συγκεκινημένος, ἐφώναζεν :

— «Ὁχι... Ὁχι αὐτὰ.

— Διὰ τί ; τὸν ἐρωτῶμεν ἐκπληκτοί.

Ἀπεμάκρυνεν τὸν τρελλόν, καὶ ὁ Ξ\* ἤρχισεν ὥς ἐξῆς :

## B'

— «Γνωρίζετε, φίλοι μου, ὅτι κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1871 ἡμιν νοσοκόμος. Συνήθριζα ὅλους τοὺς τραυματίας, τοὺς ὁποίους συνήντων εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης ἀδιακρίτως, Γαλλοὺς καὶ Γερμανοὺς, Συμμάχους καὶ Βερσαλλιώτας. Εὐρισκόμεθα τότε εἰς πλήρη ἐπανάστασιν. Τὸ τηλεβόλον τοῦ Μὸν Βαλεριέν ἐκάλυπτε δι' ὀβούζιον τὰ περίξ τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος, χωρὶς νὰ φεῖδεται οὐδὲ τῶν θαυμασιῶν ἀναγλύφων τοῦ Ρουδ.

» Ἐκκονοβοῦλει ἀδικόπως. Πᾶσαι αἱ περὶ τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα οἰκίαι φέρουσι τὰ ἔχνη τῆς βαρβαρίου καταστροφῆς. Ὅλοι αἱ πάροδοι, αἱ ἀπολήγουσαι εἰς τὴν ἀψίδα καὶ τὴν, ἦσαν πλήρεις ὀβιδῶν. Τὰ Ἠλύσια πεδία ἦσαν τὸ σημεῖον τῶν φοινικῶν σφαιρῶν, αἱ ὁποῖαι διήρχοντο ἀνωθεν τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος. Ἦτον ἀληθὴς κόλασις, τὴν ὁποίαν οἱ ἀγαθοὶ Παρισινοὶ ἀπέφευγον. Ἀλλὰ, ἀγαπητοὶ φίλοι, γνωρίζετε καλῶς τοὺς Παρισινοὺς, καθὼς ἐγώ. Ἰδοτε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ σημειωθῶσι μὲ μαύρας σελίδας, τὰς γυναικας καὶ τὰ παιδιὰ νὰ γελοῦν καὶ νὰ ὑψοῦν νωχελῶς τοὺς ὠμούς, ὅταν ἤκουον τὸν κρότον τοῦ κανονίου καὶ τὸν συριγμὸν τῆς ὀβίδος.

» Μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς πολιορκίας, τόσον εἶχμεν συνειθίσει εἰς τὴν ἀηδίαν ἐκείνην μουσικὴν, ὥστε ἐκτὸς τῶν ἐξ τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἀγωνίας τῆς κοινότητος ἐτραπτόμεθα ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν κρότον ὀβούζιου παρὰ ἀπὸ ραγδαίαν βροχήν.

» Κατὰ τῆς βροχῆς ἐλάμβανον τὰ ἀλεξιβρόχια, κατὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ μολύβδου τίποτε, κανεὶς δὲν εἶδε προσοχήν.

» Ὅχλος ἀπερίσκεπτος καὶ περιέργος συνωθεῖτο περίξ τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος. Καὶ ὡς ἐπιπτε ὀβούζιον, ὅλοι ἐπιπτον πρηνεῖς, ἅμα δὲ τοῦτο διερρήγγυτο, ἠγείροντο καὶ ἤστειζοντο. Ἦτο τόπος συναθροίσεως καὶ πανηγύρεως. Ἐνθυμούμην ὅτι ἐν ἐσπέρας, ἐνῶ μετέβαινον τὸ νοσοκομεῖόν μου, συνήντησα τὸν Γουσταῦν Ἀυμάρδον, τὸν δημοτικὸν μυθιστοριογράφον. Ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, καὶ παρατήρει τὰ πίπτοντα ὀβούζια. Ἀντηλλάξαμεν ὀλίγας λέξεις. Αὐτοστιγμὴ ἐν ὀβούζιον ὑπερπηδῆσαν ὄγκον λίθων, ἔπεσε δέκα μέτρα μακρὰν ἡμῶν.

» — Πρηνηδόν, τῷ ἀνέκραξα, πίπτων χαμαί.

» Μοὶ ἀπήντησε, γελῶν

» — Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. Θὰ συνέτριβον τὴν πίπαν μου. Καὶ ἔπειτα εἶμαι χονδρὸς ὡς βαγίνιον· αὐτὸ δὲν θὰ μὲ ὤφελουσαν εἰς τίποτε.

» Τὸ ὀβούζιον διεράγη τρία μέτρα ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας· ἀπεσύρθημεν σώοι καὶ ἀβλαβεῖς. Δυστυχῶς δὲν συνέβη τὸ αὐτὸ καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ἡ καταχθόνιος μουσικὴ τοῦ Μὸν Βαλεριέν πρὸ ὀλίγου εἶχε δώσει τὸ σύνθημα τοῦ χοροῦ.

» Ἐξ ὥρου ἐσήμερον. Παρὰ τὸ σύνθημα, ἐφαίνετο ὀλίγος κόσμος, τὸ πρῶν ἐκεῖνο εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀστέρος. Ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον τῶν πληγωμένων, τοῦ ὁποίου τὰ γραφεῖα εὐρίσκοντο εἰς τὴν ὁδὸν Κουρσελλῶν, εἰς τὸ μέγαρον τῆς προκιπίσεως Μαθθίλδης, ὅτε ὀβούζιον ἐξεράγη εἰς τὴν αἶσδον τῆς ὁδοῦ Μορνύ. Πικρήρουν μετ' ἐκπλήξεως γράϊαν, ἡ ὁποία ἐπώλει παιγνίδια καὶ γλυκίσματα, καὶ ἡ ὁποία μετὰ μεγάλης τόλμης ἐποθεῖται τὸ μικρὸν κινητὸν ἐμπορικὸν τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δεινροστοχείας τῶν Ἠλυσιῶν-Πεδίων.

Ἐμπροσθεν τοῦ ἐμπορικοῦ τῆς Ἰστατο ἀνὴρ ἡλικίας τεσσαράκοντα ἕως τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, μὲ ὄψιν εὐθυμον, ἀλλὰ μὲ τὸ βῆμα ὀλίγον κλονούμενον. Ἐστηρίζετο ἐπὶ χονδρῆς ράβδου, καὶ ἐγέλα μὲ τὴν ἐμπορὸν δίδων εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν ἐνὸς τρελλοῦ, ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐκρατεῖτε πρὸ ὀλίγου. Ἐφαίνετο ὅτι ἦτον ἀσθενής, καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Τὸ ὀβούζιον ἔπεσε βήματά τινα παρὰ τὸ ἐμπορικόν. Ἡ ἐμπορὸς, ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ τρελλὸς ἐξηφανίσθησαν ἐντὸς νέφους σμυδραλλίων. Διαλυθέντος τοῦ νέφους, ἡ ἐμπορὸς ἐπανεφάνη σώα καὶ ἀβλαβής, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ τρελλὸς ἔπλεον ἐντὸς λίμνης αἵματος. Τεμάχιον τῆς σφαίρας εἶχε πλήξει τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν κοιλίαν. Τρέχω, τὸν πλησιάζω. Ὁ δυστυχὴς ἔζη ἀκόμη· μόλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ: «— Ἀλλοίμενον! », δυστυχισμένη γυναικα... παιδί μου!... Καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐχω ἐπτὰ παιδιὰ καὶ νομίζω ὅτι ἂν εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἔλεγον πολὺ περισσότερα.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

[Ἐν τοῦ Γάλλικοῦ].

## ΔΩΡΕΑΝ

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΕΧΩΝ

2.000 ΒΙΒΛΙΑ 2.000

## ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Πλουτίσαντες τὸ ἡμέτερον **Βιβλιοπωλεῖον** δι' ὅλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν πωλουμένων βιβλίων, ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ, ΙΑΤΡΙΚΩΝ, καὶ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, ΛΕΞΙΚΩΝ καὶ νεωτάτων ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ, ΔΡΑΜΑΤΩΝ, ΚΩΜΩΔΙΩΝ καὶ διαφόρων ἄλλων ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, συγκεντρώσαντες δὲ καὶ κατατάξαντες ταῦτα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ εἶδος μὲ τὰς αὐτὰς ὡς τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν τιμὰς καὶ εἰς ἰδίον **Τιμοκατάλογον**, ἀποστέλλομεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἰτοῦντας

## ΔΩΡΕΑΝ

Αἱ αἰτήσεις ἀπευθύνονται :

Πρὸς τὴν Διευθύνσιν

ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.

Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

## ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλως ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειοτήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιάδης, ἀναλαμβάνει εὐαγγέλιον τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκρην φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικάς.